

Vörös Tamás

Katyryk incidens

A tél megkezdődött, a hó akadályokat épített, és a tomboló szél mint üvöltő fehér farkas rángatta az öreg, fagytól már girbegurba faházak ablakait és ajtóit Katyryk apró, alig pár lelket számláló falujában. Egy nap estefelé fekete holló szállt el a falu fölött. Krog a hírnök. Vérben úszó szemei a házakat és az utcákat kémlelték röptében, de őt is figyelték a földről a falu lakói a térdig érő hóban majd leszállt a falu közepén terebélyesedő öreg templom kettős keresztjére, -kárógott egyet-, és bár a templomba senki sem tartózkodott a vén harang nehezen, de megkondult. A szél elült, ekkor átláthatatlan köd ereszkedett a kihalt utcákra, a csendet pedig, amit a köd hozott magával csak a harang kiáltása törte meg. Mindenki a házába vonult, kivétel nélkül, aki látta a hollót vagy csak hallotta a harang hangját tudta, hogy mi következik, de igazából senki nem volt felkészülve rá.

-Jeles este a mai!- mondta Alexej – Ritka és jeles, csak minden tizedik évben fordul elő!-folytatta remegő hangon. A többiek csak hallgattak, és ültek a konyhába leterített szőnyegen, aminek közepén egy gyertya állt, az világított be mindent körülöttük a ház többi részében pedig sötétség honolt.

-Anya és apa idegesek látjátok gyerekek? Látszik rajtuk, hogy nyomasztja őket valami, pedig már gyerekkoruk óta itt élnek, tudják hogyan megy ez! -szólalt meg Katya

-Jaj anya nem kellene itt a gyerekek előtt ilyenekről beszélni! – mondta Irina

-Milyenekről?- kérdezte izgatottan Sascha

-El kell nekik mondani! Ez az ő örökségük is! Tudniuk kell mi rejlik a múltban, ami őket is kísérti!

-Ez csak babona anya! –förmedt Irina Katyara

-Babona, ami minden tíz évben életre kel!?! – vágott vissza Katya

-Alexej mondj már valamit!-fordult a férjéhez Irina

-El kell nekik mondani édesem! Ismerniük kell a múltat, hogy megértsék a jelent!- mondta Alexej

-Igazad lehet- mondta Irina, majd nagyot sóhajtott: –Rendben anya mondd el a történetet!

Sascha, és testvére Tatiana közelebb húzódtak nagyanyójukhoz, aki rekedtes hangon elkezdte:

-Egyszer régen annyi évvel ez előtt, amit el sem tudtok képzelni, hogyan is tudnátok, hiszen te Sascha tíz éves vagy, te pedig és lányom Tatiana csak nyolc, ti még nem tudtok belátni annyi évet. Élt itt ezen a környéken egy boszorkány Daria. Sokak szerint Smert-tel(halál) cimborált, mert fekete szagotot rongyos ruhákban járt kelt, fején pedig faágakból font süveg foglalt helyet. Volt egy fekete hollója, Krog. Aki mindig a bal vállán ült mikor Daria bejött a faluba, és végső ítélete szerint az első harangszó akkor szóljon mikor Krog visszatér, mint a közelgő halál hírnöke. A felmenőink sose nézték őt jó szemmel, de megtűrték maguk között. Egyszer a dögvész befertőzte a falu ivóvízzel teli egyetlen kútját. Ezt a falu akkori lakói, az ő egyik mágiájának tulajdonították! Dariat elfogták, és bár ártatlan volt bilincsbe vertve megkínózták majd máglya általi halálra ítélték. Ekkor ő elátkozta őket és az utódiakat, hogy soha ne hagyassák el a falut ötezer lépésnél tovább, és minden tizedik évben a Smert vegyen fel emberi alakot, és a második harangozáskor jelenjen meg és tegyen látogatást az egyik családnál, méghozzá annak az embernek a képében, akinek a meglátogatott család valaha ártott!

-De ilyen nálunk nem fog történni kedveseim!-fordult Irina gyermekeihez-Édesapátok nagyon rendes ember, mindennél jobban szeret minket, dolgozik, sose iszik és mindig eljár a templomba is. Ugye szívem?

-Igen- felelte elvékonyodó hanggal Alexej- Igyekszem!-majd megköszöri a torkát

-Ki tudja milyen sötét foltot takargatsz Alexej!- mondta Katya

-Jól van Katya néni, be lehet ez fejezni!- emelte fel a hangját Alexej

Ekkor megkondult a harang!

-Hallottátok?! Akkor most már itt van a faluban?!-kérdezte rémulten Sascha.

-Igen kis fiam hallottuk! De nem lesz semmi baj!-mondta Irina, aki ebben a pillanatban ölébe vette mind két gyermekét, majd átkarolta, hogy megnyugtassa őket.

-Alexej ugye nem lesz semmi baj?- fordult kedveséhez Irina.

Alexej csak ült és meredt maga elé, mint akit megbabonázott a nehézharang szó, nem szólt vissza. Jobb kezével ingje mellső zsebe felé nyúlt, amiből egy cigarettát húzott elő, azt pedig a gyertya lángja fölé hajolva gyújtotta meg. Nagyot szívott a cigarettába, majd a kifűjt kékes füst belepte a szobát, mint a köd a kinti utcákat. Csönd volt a házban, olyan csönd hogy lehetett hallani, ahogy a szű perceg a fából készült falakban.

-Kimegyek! Megnézem merre járhat!- kelt fel a helyéről Alexej.

-Ne menj!- szólt utána Irina, miközben megfogta férje kezét- A végén még ide vezetted őt, ha kinyitod az ajtót!

-Csak az utcára néző ablakhoz megyek édesem!- csitította feleségét Alexej.

Szájába vette cigarettáját, és elindult az ablak felé. Mivel sötét volt ezért lassú és megfontolt léptekkel haladt, de a padló így is rettenetesen recsegett ahová csak lépett. Végül már csak egy karnyújtásnyira volt az ablaktól, ami előtt a függöny lógott. Ott megállt, benne is felsejlett a félelem, ami már a család nagyján uralkodott, bár nem volt öreg mégis vérerektől dagadó keze reszketve markolta meg a függönyt, majd egy kicsit elhúzta éppen annyira, hogy ki lásson. Óvatosan kilesett és meglátta őt, bár a köd sűrű volt fejét pedig csuklya fedte a vörösen izzó szempár elárulta tulaját. Pont az ő házokra szegeződött tekintete.

-„Engedj be Alexej! Ismersz engem, tudod ki vagyok, és így is úgy is bemegyek!”

Egyszer csak hatalmas szél támadt, ami becsapta az ablak kívül lévő zszindelyes részét. Alexej a rémullettől hátra esett. A látottak és hallottak miatt Alexej ereiben szinte megfagyott a vér. „Képzeldök csak” futott át agyán a gondolat. Felállt az

esésből, és gyors léptekkel sietett vissza a családjához a konyhába, ott térdre esve nyomta el cigijét a földön és csak annyit mondott:

-Kezdjünk el imádkozni!

Az imádkozás már tarthatott vagy egy jó órája, és minden egyes kimondott ámen után egy kicsivel nyugodtabbak lettek mindannyian, egyedül Katya nem imádkozott nem hitt az ige erejében, hogy az bárkit is megmentene közülük. Csak villogtatta vén vércse szemét és magában mormogva a saját isteneihez imádkozott. Egyszer csak furcsa erőteljes csörömpölő hangra lettek figyelmesek!

-Mi a fene volt ez?!-kérdezte lélekszakadva Irina

-Nem tudom drágám!-felelte idegesen Alexej

-Már késő, és az ima se ment meg, ma mindannyian itt pusztulunk! Már itt van!- nevette fel Katya

-Nem tud bejönni!-kiáltott Irinia édesanyjára- Hiszen vaskapunk van, amit Alexej le is lakatolt és belocsolt szentelt vízzel!

-Megnézem mi történt!-szólalt meg Alexej

Keresztet vetett, felkelt a térdelésből és elindult ismét az ablak irányába. Mikor oda ért és résnyire arrébb tolta a függönyt jól látta a vaskaput, ami ott hevert magatehetetlenül.

-Levette!- kiáltotta Alexej, ahogy visszaért a konyhába-Levette és egyszerűen ott hagyta!

-Az lehetetlen!-mondta Irina-Hiszen rettenetesen nehéz és be is volt láncolva! Ahogy ezt kimondta már nem tudta tovább folytatni, mert az eddigi beszédet és csöndet a ropogó hó hangja törte meg.

-Valaki vagy valami jár kinn!-mondta Katya- Talán Alexej tudja is hogy ki!- mutatott rá ujjával a férfira

A ház ajtaja ekkor felszakadt és a hó és a hideg betódult, mind kifutottak az előszobába a konyhából, a küszöbön pedig egy alak állt fekete rongyokban, vérvörösen izzó szemekkel.

-Hát nem is üdvözölsz Alexej? Pedig régi barátod vagyok!- mondta az idegen, és beljebb lépett

-Szép családod lett azóta amióta utoljára találkoztunk!

-Én sose találkoztam veled!-kiáltott rá Alexej, miközben családját maga mögé terelte.

-Dehogynem!-felelte az idegen, majd jobb kezével eloldotta a ruhája derekán lévő kötelet ezzel láthatóvá téve testét, amit számtalan harapásból eredő seb borított, itt-ott kitüremkedve a belső szervek, a csont és a hús keveréke, ezután bal kezét fejéhez emelte, ahogy felemelte a ruhája ujja is felcsúszott, s karján látni lehetett a leszaggatott izmokat melyek e megnyomorodott alak kezét mozgatták. A csuklya lassan gördült le a fejről, és ekkor látszott meg igazi valója. Bár fél arca hiányzott szemét kivájták állkapcsát pedig leszabták, de Alexej felismerte.

-Gorkij!-kiáltotta

-Bizony öreg barátom!

-Hogy nézel ki?-kérdezte undorral Alexej

-Pont úgy ahogy hagytál!-üvöltött rá Gorkij- Vagy nem emlékszel tizenöt télrel ez előttre? Hadd frissítsem fel az emlékeidet! -majd a nyakánál fogva megragadta Irinát és a falhoz nyomta.

- Nos, Irina, én és a te férjed egyszer még régebben együtt indultunk el vadászni, mert már nem volt mit enni, innét a falutól északra fekvő erdős területre, túl a folyón, szét váltunk egymástól hogy nagyobb területet foghassunk le, de megbeszéltük, hogy a halott fenyőnél fogunk találkozni, és ha valamelyikünk nem érne vissza napnyugtáig azt a másik megkeresi. Hát én nem értem vissza, de a te urad viszont cserbenhagyott!-üvöltött Gorkij- Nem keresett engem, nem tett semmit azért, hogy megtaláljon, egyszerűen csak visszajött a faluba mit sem törődve velem! A farkasoknak és a fagynak lettem a martaléka, de most revansot veszek rajta. Ahogy ezt kimondta nagyot szorított Irina nyakán, ami ettől pár roppanás kíséretében eltört. Irina pedig a földre hullott. Sacha és Tatiana ekkor

sírva fakadtak és odarohantak anyjuk holt testéhez. Alexej pedig térdre esve, könnyező szemmel mondta:

-Miért őt büntetted akkor és miért nem engem? Hiszen én hagytalak ott!-mondta zokogva

-A te büntetésed is meglesz, ne aggódj barátom!-mondta nyugodtan Gorkij
Figyelme ekkor Katyara irányult.

-Vénasszony, aki félig a boszorkány leszármazottja!-mondta Gorkij Katyanak-
Ugyanazt a halált érdemled, mint ő!

A fapadlóból ekkor kezek nőttek ki, amik körbe fogták az idős nőt és ez a hang hallatszott: „Az ő átka miatt veszünk el mi is, most te is elveszel velünk!”
Hirtelen lángok csaptak fel körülötte és az elevenen égő test szaga betöltötte a szobát, ruhája lángra gyúlt és vele együtt ő is, borzalmas sikítások közepette adta át magát a halálnak. Alexej borzalkodva tekintett végig a szobába, aminek egyik sarkában két gyermeke volt, egymásba kapaszkodva sírtak, hangosan és csitíthatatlanul.

-Legalább őket hagy Gorkij! Őket ne bánts!- könyörgött térden állva és kezét összekulcsolva Alexej.

-Őket nem én fogom bántani barátom!-szólalt meg Gorkij, és kinyújtotta kezét Alexej feje fölé. Alexej nem tudott megmozdulni, Gorkij hatalma alatt állt.

-Hol van a pisztolyod barátom?-kérdezte kíváncsian Gorkij.

-Nem, nem tudom!-mentegetőzött Alexej.

Gorkij megmozdította hüvelykujját, Alexej teljes keze mozdult és elővette a nadrágja hátsó részéből az öv és az ing közé betűzött pisztolyt.

-Engem már nagyon idegesít ez a folyamatos sírás! Téged nem Alexej?

-Ne, könyörögve kérlek ne!- de már túl késő volt Gorkij kinyújtotta kezét, ezzel együtt Alexej keze is kinyújtódott és a gyermekei felé szegeződött.

-Kérlek bocsátsatok meg!

Két pisztolylövés dördült el, Sascha és Tatiana mellkasából pedig lassan bugyogott fel a vér, majd összeestek, és ott heverték vérbe fagyva holtan.

-Miért tetted ezt? Hiszen csak én ártottam neked!

-Igen és most te következel barátom, bűn és bűnhődés!

Gorkij ekkor földre lökte Alexej-t, és rátérdelt a mellkasára.

-A tiéd lesz a legsúlyosabb! Ők még könnyen megúszták!-eközben a két kezét Alexej arcára csúsztatta és jobbjával megfogta annak alsóállkapcsát, bal kezét pedig homlokára helyezte és azzal leszorította a fejét a földhöz. Majd egy lefele irányuló rántó mozdulattal baljával leszabta Alexej állkapcsát, a kifröccsenő vér beterítette őket, és ezt mondta Gorkij:

-Nos most már olyan borzasztó látványt nyújthatsz a világnak mint én -mondta megvetően- de immár elhagyhatod a falu határát, de cserébe senkinek sem fogsz tudni beszélni a történekről soha!-elégedett kacagást hallatva.

Alexej saját vérében elájult, Gorkij vagyis Smert pedig dolga végeztével távozott. Krog felszállt a templom tornyáról, a szél ismét elült a köd pedig visszatelepedett a házakra az éjszaka hátralévő részére, csak reggelre tisztult ki újra, mikor az ott lakók szembesültek a tragédiával.

Jó pár év múlva

-Nos mi a véleménye az ügyről Gennagyjevics nyomozó elvtárs?

-Hogy hogy mi? Semmi! Egy örült leírta a képzelgéseit, hogy feloldozza magát a történekről!

-De hát nincs meg a fél állkapcsa uram!

-Na és Gyatlov őrmester elvtárs? Maga még nem hallott az öncsonkításról?

-De ilyen mértékűről Gennagyjevics elvtárs?

-Nézze Gyatlov elvtárs, így is ránk van szállva a vezetőség a Leningrádi gyilkosságok miatt, amit itt ön hánytorgat az egy kurva régi ügy aktája, csak egy vén, közel kilencven éves fickó, aki megfojtotta a feleségét, elevenen elégette az anyósát és lelőtte a két gyerekét, egyértelműek bizonyítékok, és maga még azt hiszi, hogy ezt nem ő követte el? Térjen észre! Ez itt már a Szovjet Birodalom! Itt

nincsenek se szellemek, se lidércek se Istenek, se más természetfeletti lények! Ez az akta pedig le van zárva! FEL TUDJA EZT FOGNI???